

Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Συνέχεια...

Αφού περπάτησε για αρκετή ώρα, έφτασε σε μια πλατεία. Κόσμος πολύς ήταν συγκεντρωμένος κρατώντας σημαίες και φωνάζοντας συνθήματα. Πάνω σε μια υπερυψωμένη εξέδρα, κάποιος άνθρωπος έβγαζε λόγο προς το συγκεντρωμένο πλήθος. Λίγοι ήταν εκείνοι που έδιναν σημασία στα όσα έλεγε. Όλοι όμως συμμετείχαν στα χειροκροτήματα και τα συνθήματα που διέκοπταν την ομιλία του ανθρώπου κάθε τόσο.

Κάθισε σ' ένα παγκάκι προσπαθώντας να ακούσει την ομιλία αυτού του άγνωστου ανθρώπου. Δίπλα του καθόταν κι ένας νεαρός, σίγουρα πάνω από είκοσι χρονών, κρατώντας μια σημαία.

- Συγνώμη, να σε ρωτήσω κάτι; είπε με διστακτικότητα το παιδί.
- Ρώτα με, άμα ξέρω, απάντησε ο νεαρός.
- Ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος που μιλάει;
- Καλά, σοβαρολογείς; Δεν γνωρίζεις τον πρωθυπουργό της χώρας;
- Και γιατί μιλάει στον κόσμο;
- Έχουμε εκλογές σε λίγες μέρες. Θα ψηφίσουμε ποιον θέλουμε για πρωθυπουργό της χώρας.
- Μα, μου είπες ότι αυτός είναι ο πρωθυπουργός!
- Ναι. Όμως κάθε τέσσερα χρόνια γίνονται ξανά εκλογές και ο λαός ψηφίζει αν θέλει τον ίδιο πρωθυπουργό ή κάποιον άλλον.
- Γιατί να θέλει κάποιον άλλον;

- Γιατί μπορεί αυτός και η κυβέρνησή του να έκαναν κακό στον τόπο. Οι προηγούμενοι, ας πούμε, που κυβέρνησαν, δεν ήταν καλοί. Είπαν ψέματα στον κόσμο, έκλεψαν δημόσιο χρήμα. Έκαναν πολλά, τέλος πάντων. Έτσι, έγιναν εκλογές και βγήκε ο σημερινός πρωθυπουργός, πριν από δύο χρόνια.
- Και τώρα γιατί ξαναγίνονται; Αφού δεν πέρασαν τέσσερα χρόνια!
- Καμιά φορά γίνονται και νωρίτερα. Αν δεν πάνε καλά τα πράγματα, μπορεί η αντιπολίτευση να ζητήσει εκλογές.
- Τώρα μπερδεύτηκα λίγο, είπε το παιδί. Η αντιπολίτευση τι είναι;
- Είναι τα υπόλοιπα τα κόμματα, όσα έχασαν στις εκλογές.
- Και γιατί δεν πήγαν καλά τα πράγματα; Κι αν δεν πήγαν καλά γιατί να ψηφίσουν τον ίδιο πάλι για πρωθυπουργό; Κι αυτοί που έκλεψαν δημόσιο χρήμα τιμωρήθηκαν; Και πώς γίνεται τέτοιοι άνθρωποι να γίνονται πρωθυπουργοί.
- Μικρέ, ρωτάς πολλά πράγματα και είναι λίγο δύσκολο να στα εξηγήσω. Η εξουσία τον χαλάει τον άνθρωπο, τον διαφθείρει.
- Τότε γιατί οι άνθρωποι δεν καταργούν την εξουσία; Τι τις θέλουν τις εκλογές αφού βγαίνουν πρωθυπουργοί που δεν νοιάζονται για τον κόσμο αλλά για τον εαυτό τους;
- Άστο, είναι μπερδεμένο σου λέω. Τι τις θέλουμε τις εκλογές; Ξέρω εγώ; Πώς θα λειτουργεί το κράτος κι η χώρα. Απορίες που έχεις κι εσύ! Για πες μου όμως, εσύ πώς βρέθηκες εδώ; Μόνος σου είσαι;
- Ναι, μόνος μου. Εγώ, κίνησα ν' αλλάξω τον κόσμο.
- Χα! Τι να κάνεις είπες;
- Ν' αλλάξω τον κόσμο. Δε μ' άκουσες;
- Είσαι και ζόρικός βλέπω! Κι αυτό θα το κάνεις μόνος σου;
- Μαζί με όποιον άλλον θέλει, αλλά αν χρειαστεί θα τον αλλάξω και μόνος μου.

- Έχεις πλάκα μικρέ αλλά πρέπει να φύγω τώρα. Φεύγει το λεωφορείο σε λίγη ώρα και πρέπει να είμαι εκεί. Άντε γεια σου και...καλή τύχη.

Ο μικρός μας φίλος, παρέμεινε για λίγη ώρα ακόμα στο παγκάκι. Άλλωστε και να ήθελε να φύγει ήταν πολύ δύσκολο. Η ομιλία είχε τελειώσει και ο κόσμος άρχισε να αποχωρεί κάνοντας δύσκολη τη μετακίνηση του μικρού παιδιού.

Βρισκόταν σε πολύ μεγάλη σύγχυση μετά τη συζήτησή του με το νεαρό. Καταλάβαινε ότι στον κόσμο που ζούσε συνέβαιναν αδιανόητα και πολύ άσχημα πράγματα. Όμως, δεν μπορούσε να καταλάβει το λόγο και κυρίως γιατί οι άνθρωποι επέτρεπαν να γίνονται.

Δεν πρόλαβε καλά-καλά να σηκωθεί, κι ένας άγνωστος κύριος ήρθε και κάθισε στο διπλανό παγκάκι. Ήταν αδύνατος, με λιγοστά μαλλιά και είχε κρεμασμένα στο λαιμό του γυαλιά πρεσβυωπίας. Έβγαλε από μία πλαστική τσάντα ένα βιβλίο κι ένα μολύβι. Άνοιξε το βιβλίο σε μια τσακισμένη σελίδα και άρχισε να το διαβάζει.

Πέρασε κάμποση ώρα με τον άγνωστο αυτόν κύριο να διαβάζει και να σημειώνει πάνω στο βιβλίο και το μικρό μας φίλο να τον κοιτάζει με περιέργεια που όλο και μεγάλωνε.

Κάποια στιγμή, ο άγνωστος γύρισε το βλέμμα του προς το παιδί. Είχε αντιληφθεί ότι τράβηξε την προσοχή του μικρού. Του χαμογέλασε!

- Γεια σου μικρέ! Είσαι καλά; Μήπως χρειάζεσαι κάποια βοήθεια;

- Όχι, όχι. Μια χαρά είμαι. Με συγχωρείτε. Δεν ήθελα να σας ενοχλήσω.

- Δε με ενόχλησες, μην ανησυχείς. Όμως, τι κάνεις εδώ μόνος σου; Ψάχνεις κάτι;

- Ναι ψάχνω...Τι να σας λέω τώρα. Ξέρετε, ψάχνω τον τρόπο για ν' αλλάξω τον κόσμο.

- Μάλιστα, ενδιαφέρον, μπόρεσε να πει ο άγνωστος καθώς δεν περίμενε ποτέ μια τέτοια απάντηση.

- Πάντως, πρέπει να είναι πολύ ωραίο αυτό που διαβάσετε. Αλήθεια, με τι ασχολείστε;

- Δάσκαλος είμαι και όντως αυτό που διαβάζω το βρίσκω πολύ ωραίο.

- Δηλαδή, κανονικός δάσκαλος, σε σχολείο;

- Ναι, ήμουν και σε σχολείο...κανονικός, απάντησε γελώντας ο άγνωστος κύριος.
 - Τώρα δεν είστε;
 - Τώρα δεν είμαι. Έφυγα. Παραιτήθηκα που λέμε εμείς οι μεγάλοι όταν μιλάμε επίσημα.
 - Και τώρα τι κάνετε;
 - Μόνο το δάσκαλο ξέρω να κάνω αλλά όχι σε σχολείο. Να σου πω. Μήπως πεινάς; Γιατί εμένα το στομάχι μου αρχίζει και διαμαρτύρεται.
 - Η αλήθεια είναι ότι και το δικό μου διαμαρτύρεται.
 - Λοιπόν, πετάγομαι δυο λεπτά να φέρω κάτι να φάμε και συνεχίζουμε. Να με περιμένεις όμως, μη φύγεις. Και κάτι άλλο. Να μου μιλάς στον ενικό αλλιώς σταματάμε την κουβέντα. Εντάξει;
 - Εντάξει, θα σας περιμένω και θα σας...θα σου μιλάω στον ενικό.
- Μετά από λίγα λεπτά ο άγνωστος δάσκαλος επέστρεψε κρατώντας δύο σάντουιτς. Έδωσε το ένα στο παιδί και κάθισε δίπλα του στο παγκάκι.
- Λοιπόν, τι λέγαμε; άρχισε την κουβέντα ο δάσκαλος.
 - Λέγαμε που ήσουν κάποτε κανονικός δάσκαλος σε σχολείο και μετά έφυγες. Ε, αυτό! Να μου πεις γιατί έφυγες.
 - Γιατί δεν μπορούσα πλέον να διδάσκω σε φοβισμένους μαθητές που είχα βάλει κι εγώ το χεράκι μου για να φοβούνται.
 - Τι εννοείς; Τους μάλωνες;
 - Κοίτα να δεις. Στο σχολείο, αλλά και στο σπίτι, τα παιδιά από πολύ μικρά εκπαιδεύονται στο να φοβούνται.
 - Τι να φοβούνται;
 - Το λάθος και την τιμωρία.

- Δεν πολυκαταλαβαίνω.
- Το λάθος υπάρχει στην ανθρώπινη φύση. Είναι απαραίτητο, ευλογημένο γιατί μας διδάσκει και μας μαθαίνει ποιο είναι το σωστό. Αντί, λοιπόν, το λάθος να είναι καλοδεχούμενο από το δάσκαλο και το μαθητή, αντίθετα προκαλεί στο δάσκαλο αλλεργία, γιατί νομίζει ότι ευθύνεται εκείνος ντε και καλά και στο μαθητή πονοκέφαλο γιατί λόγω του λάθους θα τιμωρηθεί. Θα τον μαλώσει ο δάσκαλος ή ο γονιός και βέβαια θα πάρει κακό βαθμό.

Ποιο είναι το αποτέλεσμα;

- Ποιο είναι;
- Για θυμήσου λίγο. Δεν κάνεις λάθη στο σχολείο;
- Κάνω. Ειδικά σε μαθήματα που δεν μου αρέσουν και πολύ.
- Πώς αισθάνεσαι όταν κάνεις λάθος και σε τιμωρούν γι' αυτό;
- Κάποιες φορές θυμώνω και τις υπόλοιπες σκέφτομαι πως ίσως δεν είμαι τόσο έξυπνος όσο χρειάζεται για να τα καταφέρω. Όμως αυτό δεν μπορώ να το δεχτώ εύκολα.
- Για πες μου τώρα κάτι άλλο. Έχεις τιμωρηθεί ποτέ στο σχολείο;
- Ναι. Θυμάμαι μια φορά είχα κάνει κάτι πολύ κακό και η τιμωρία μου ήταν δίκαιη.
- Και το ξαναέκανες αυτό για το οποίο τιμωρήθηκες;
- Όχι βέβαια.
- Τι είχες κάνει;
- Να! Ένα παιδί στο διπλανό θρανίο, επειδή είμαι μελαχρινός, με αποκάλεσε γύφτο. Του όρμησα και καθώς έπεσε από την καρέκλα μάτωσε το κεφάλι του. Φοβήθηκε και πόνναγε πολύ.
- Αν δεν σε τιμωρούσαν όμως, μήπως είχε σκοπό να το ξανακάνεις στην πρώτη ευκαιρία;
- Όχι σου είπα. Μόνο και μόνο που είδα το συμμαθητή μου μες στα αίματα σκέφτηκα πως δεν

θα μου άρεσε καθόλου να ήμουν στη θέση του. Κατάλαβα το λάθος μου πριν καν με τιμωρήσουν.

- Και δε μου λες; Γιατί σ' ενόχλησε που σε είπε γύφτο;

- Μ' ενόχλησε γιατί δεν είμαι γύφτος.

- Είναι τόσο κακό να είσαι γύφτος; Σ' ενόχλησε επειδή δεν ήσουν γύφτος ή επειδή το «γύφτος» χρησιμοποιείται υποτιμητικά σαν βρισιά;

- Εντάξει, το δεύτερο.

- Σκέφτηκες ποτέ για ποιο λόγο ο συμμαθητής σου αισθάνθηκε την ανάγκη να σε βρίσει; Του έκανες κάτι; Του προξένησες κάποιο κακό;

- Το σκέφτηκα αρκετά και κατέληξα στο συμπέρασμα ότι έκρυβε κακία μέσα του. Εσύ γιατί λες ότι το έκανε;

- Δεν ξέρω! Συνήθως τα παιδιά δίνουν ότι εισπράττουν.

- Δηλαδή;

- Ο άνθρωπος, για να νιώθει ευτυχισμένος πρέπει να βρίσκεται σε σχέση αρμονίας και ελευθερίας με το περιβάλλον του και τον εαυτό του. Αυτό απαιτεί να βλέπει τον εαυτό του ως ίσο με τους άλλους. Ούτε ως ανώτερο ούτε ως κατώτερο των άλλων. Αν λοιπόν τον συμμαθητή σου κάποιος τον έκανε να νιώσει κατώτερός του ίσως κι εκείνος σ' έβρισε για να νιώσει με τη σειρά σου ανώτερός σου. Αν, όμως το «γύφτος» δεν ήταν βρισιά αλλά απλά ένας φυλετικός ή εθνικός προσδιορισμός, τότε ούτε εσένα θα ενοχλούσε αλλά ούτε κι εκείνος θα το χρησιμοποιούσε για να σε κάνει να νιώσεις άσχημα.

- Η αλήθεια είναι ότι μπερδεύτηκα λίγο αλλά νομίζω πως έβγαλα κάποιο συμπέρασμα.

- Ποιο είναι αυτό;

- Ότι η ισότητα μεταξύ των ανθρώπων οδηγεί στην ευτυχία τους. Όμως σκέφτομαι, αν είναι τόσο απλό, γιατί δεν το εφαρμόζουν οι άνθρωποι;

- Σύμφωνα! Το «ίσοι» όμως δεν φτάνει αν δεν δεχτούμε ότι ο κάθε άνθρωπος είναι

διαφορετικός από τους άλλους. Αποτελεί ο καθένας ξεχωριστά μια μοναδικότητα. Όλοι ίσοι και όλοι διαφορετικοί λοιπόν. Έρχονται όμως κάποιοι χαρακτηρισμοί όπως όμορφος, δυνατός, έξυπνος, που ισοπεδώνουν τη μοναδικότητα. Η δική γνώμη είναι πως όλοι οι άνθρωποι είναι χαρισματικοί, ο καθένας με τα δικά του χαρίσματα και ταλέντα. Όμως, σπάνια μας δίνεται η δυνατότητα να αναδείξουμε τα χαρίσματα και τα ταλέντα μας. Τότε είναι που αρχίζει ο άνθρωπος να νιώθει δυστυχισμένος. Παύει να νιώθει ελεύθερος και αρμονικά δεμένος με τους γύρω του και τον εαυτό του.

- Και γιατί δεν αναδεικνύει τα χαρίσματά του; Ποιοι δεν τον αφήνουν.

- Αυτό είναι λίγο πολύπλοκο. Θα σου πω μια ιστορία πραγματική. Έχεις υπομονή να την ακούσεις ή βαρέθηκες;

- Έχω.

- Στο χωριό μου υπήρχε κάποιος που οι μεγάλοι έλεγαν ότι δεν έστεκε στα καλά του. Η αλήθεια ήταν πως δεν μιλούσε πολύ και στο καφενείο καθόταν πάντα μόνος του. Ήταν βοσκός. Βοσκούσε τα πρόβατα άλλων. Του έδιναν ελάχιστα χρήματα. Εκείνος, άλλωστε δεν απαιτούσε περισσότερα. Το περίεργο όμως είναι ότι εμείς τα παιδιά δεν τον φοβόμασταν. Όποτε βρισκόταν στο χωριό, ένιωθε δυστυχισμένος.

Σαν έμπαινε ο Μάης και βγαίναμε βόλτα στα χωράφια, πηγαίναμε και τον συναντούσαμε εκεί που βοσκούσε τα πρόβατα. Καθόμασταν κάτω από το φτελιά. Είχε στη μια του τσέπη καραμέλες και στην άλλη τη φλογέρα του.

Κάθε φορά που μας συναντούσε, αφού μας μοίραζε τις καραμέλες που είχε, μετά έβγαζε τη φλογέρα κι άρχισε να παίζει.

Και τότε, τα πουλιά στα δέντρα σταματούσαν να κελαηδούν και να τιτιβίζουν, από σεβασμό στους ήχους της φλογέρας. Τα πρόβατα τέντωναν το λαιμό τους για να ακούνε καλύτερα κι εμείς τον παρακαλούσαμε να μη σταματήσει ποτέ. Το πρόσωπό του φωτιζόταν. Ίσως να ένιωθε την απόλυτη ευτυχία. Ποιος ξέρει.

- Ήταν ευτυχισμένος γιατί έκανε αυτό που αγαπούσε και τίποτα γύρω του δεν τον εμπόδιζε.

- Κι εγώ αυτό πιστεύω. Όμως με την κουβέντα πέρασε η ώρα κι εγώ πρέπει να φύγω. Εσύ τι θα κάνεις;

- Εγώ θα συνεχίσω το ταξίδι μου. Έχω δρόμο ακόμα.
- Εντάξει. Γεια χαρά.
- Ευχαριστώ, είπε το παιδί και συνέχισε το δρόμο του.

Πέρασε καιρός πολύς. Το παιδί μεγάλωσε γυρνώντας σε όλα τα μέρη της γης. Γνώρισε καινούργιους τόπους και συνάντησε ανθρώπους όλων των φυλών.

Ακόμα συνεχίζει το ταξίδι του και όσους συναντάει τους λέει πως ο κόσμος θα γίνεται τόσο καλύτερος όσο οι άνθρωποι πλησιάζουν όλο και πιο πολύ την ανθρώπινη φύση τους. Έχει σαν παραδείγματα πάρα πολλούς που το κατάφεραν. Είναι όλοι αυτοί που θυσιάστηκαν και εξακολουθούν να θυσιάζονται για το δικαίωμα των ανθρώπων να ζουν ελεύθεροι και σε αρμονία με τους άλλους και κυρίως με τον ίδιο τους τον εαυτό.

Είναι όλοι αυτοί που γνωρίζουν ότι το χρήμα δεν είναι ο σκοπός αλλά το μέσο. Όσο κι αν διαχρονικά η εξουσία προσπαθεί να πείσει τους ανθρώπους για το αντίθετο υπήρξαν και υπάρχουν πάρα πολλοί που το αμφισβητούν στην πράξη. Αποτελούν το φόβο και τον τρόπο της κάθε εξουσίας γιατί κάθε εξουσία στηρίζει την ύπαρξη και την επιβολή της στον πλούτο και όχι στην ανθρώπινη αξία.

ΤΕΛΟΣ